

alt dette lavet i Løbet af 2 Aar. Jeg tror, at vi, som sagt, i det Hele skulle have en længere Frist. Der kunde dog vistnok være Tilfælde, hvor det var nødvendigt, at man saaledes pubserede Løstet med Kalk. For Exempel ovre i det sydlige Jylland har det været Skif en hel Række Aar, at man flyttede Dønen ud af Huset og byggede særskilte smaa teglhængte Huse, hvor der slet ikke var Andet end en Bagerovn, i en passende Afstand fra Vaaningshuset. Det forekommer mig, at hvor der saaledes byggedes et lille Hus alene til dette Brug, vilde det være aldeles uundværdigt, at man forlangte, at Løstet skulde gives. — I § 5 omtales de russiske Skorstene; disse smalle Skorstene kunne kun anbringes i Bygninger, som ere tækkede med Tag af Sten, Spaan eller Lagsilt. Denne Bestemmelse forekommer mig ogsaa at være temmelig streng, thi disse Skorstene ere i Reglen kun anbragte paa saadanne Esteder, hvor der ikke holdes daglig eller jevnlig Ud. De bruges i Reglen paa saadanne Esteder, hvor man har været nødsaget til at nedbryde andre Skorstene, som stode paa Bjælker; der har man opført en saadan lille russisk Skorsten. I Reglen benyttes de til at aflede Røgen fra Gjestekamre og Børelser, hvor Folk ikke opholde sig til daglig Brug. Det forekommer mig, at dersom disse Skorstene virkelig skulde affattes, burde der ialtfald gives dertil en lignende Tidsfrist som den, jeg før omtalte, thi ellers vilde man f. Ex. ovre i min Egn komme lidt underlig afsted i den Retning. Som bekendt, traadte nemlig den danske Lovgivning i Kraft i de indlemmede slesvigste Distrikter i 1867, og saa blev der givet en Tidsfrist af 10 Aar, det blev 1877. Inden 1ste April 1877 forsvandt de sidste Skorstene, der vare opmurede paa Bjælker, og de bleve næsten overalt afløste af de russiske Skorstene. Naar vi nu strax uden allermindste Frist skulde nedbryde disse Skorstene, vilde jeg ikke finde dette videre heldigt. — Jeg finder det aldeles i sin Orden, at der i det Hele føres Tilsyn med disse Lovbestemmelser, hvad enten det nu bliver Sognefogderne eller, hvad maaske er lige saa rigtigt, Brandfogderne, der komme til at føre det; jeg tror ogsaa, der skal betales derfor, og det er ogsaa muligt, at det, der her er sat i Loven som Betaling, er for Lidet. Det staar nemlig saaledes for mig, at Loven af 2den Marts 1861 indeholder mange rigtig gode Bestemmelser, og at den vilde kunne have virket langt bedre, naar der havde været noget effektivt Tilsyn med Udførelsen af denne Lov, men det er netop det, som til enhver Tid har manglet, der har ikke været ført noget alvorligt og ordentligt Tilsyn i saa Henseende. Det glæder mig derfor, at man i denne Lov er kommen til at søge at faae et ordentligt og stedligt og temmelig hyppigt Tilsyn indført. Jeg skal saaledes, efter hvad jeg har udtalt, ikke have Noget imod at gaa ind paa Loven, forsaavidt

der bliver foretaget nogen Forandring deri, navnlig, at disse Tidsfrister blive forlængede, det er for mig Hovedsagen; men der er jo maaske Leilighed til, at Saadant kan ske, thi dette Lovforslag vil jo ganske vist blive henført til Drøftelse af et Udvalg, efterdem det jo er et nyt Lovforslag. Jeg haaber altsaa, at der vil blive Leilighed til at faae indført Forandringer i den af mig ønskede Retning, og jeg skal tillade mig at henstille til det eventuelle Udvalg, der maatte blive nedsat, at det velvillig vil tage disse mine Bemærkninger under Overveelse.

Strandklov: Jeg kan i det Væsentlige slutte mig til de 3 ærede første Talere og den høitærede Justitsminister og takke, fordi dette Tillæg til Loven af 1861 er kommet frem. Det glæder om denne Lov som om saamange andre, Tiden gaar og Lovbestemmelserne blive staaende, og som Følge deraf svarer den Lov, som dengang har været tidsvarende, ikke længere til Tidens Fordringer, som de nu ere, og det træder tydeligt og klart frem her ved nogle enkelte Paragrafer af det forelagte Lovforslag. Jeg skal i Modstætning til den sidste ærede Taler (Maben) sige, at det ikke staar for mig som saa farligt Ættkemateriale, som han udviklede det, at bruge galvaniseret Jerntraad. Det er ganske vist, at det gjerne kan hænde, at en Ro faar en saadan Stump i Maven — det er jo Noget, som ikke er saa umuligt, og vi have jo Exempler paa at de have faaet en Stoppenaal, en Synaal og lignende Ting ind, hvoraf de ere døde — men dersom man gaar til denne Yderlighed med Forsigtighedsregler, tror jeg, at vi saa omtrent ere særdige paa Lovgivningskomraadet. Her tror jeg dog, at man skal tage Hensyn til, hvilken Stabe der afstedkommes, og hvor vanskeligt Materiale til Straatakning Garn, Vidier og Simer ere, som ere ligesaa brandfarlige som Taget selv. Det har forundret mig, at ikke flere af de ærede Talere have kunnet sige som jeg, at i min Egn er dette Materiale allerede indført. Det kunde aldrig falde nogen Mand ind paa Wisen f. Ex. at tække sit Stuehus med Andet end galvaniseret Jerntraad. Det er ganske vist ikke saa gammelt, saa at det godt kan være, at vi faae de Resultater, som den sidste ærede Taler omtalte, men selv om det skulde være Tilfældet, og vi se hen til eller have været med ved de forskjellige Udebrande, hvor hele Besætningen er indebrændt kun paa Grund af, at Taget er løbet ned, tror jeg ikke, at vi her fra dette Sted skulle tage os det saa nøie, at vi skulle sige, at vi ikke af de Grunde kunne være med. — § 2 indeholder ganske vist noget Nytt og Noget, som man ogsaa kunde kalde strengt — men jeg siger dog, at, naar man har været tilstede i de store, tæt bebyggede Landsbyer, som have været tækkede med Straa, saa forundrede det mig, at det ærede Medlem derovrefra (Cedersfeld), som gav os